

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΝΑΓΗΜΑΤ'ΟΥ JULES LEMAITRE

Η ΓΚΡΑΝ - ΚΑΣΑ

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πῆγαινα ταχυτά καὶ περνοῦσα τὰ βράδ' α μου σ' ἓνα λαϊκὸ καφε κονοῦ. Οἱ θαμῶνες ἐκεῖ μέσα ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικροαστοὶ καὶ μικρέμποροι ποῦ ἔφερον μαζὶ τους τίς γυναικες τους καὶ τὰ κορίτσια τους νὰ διασκεδάσουν σερνά καὶ τίμα. Ποῦ καὶ ποῦ ἔβλεπες σὲ τελευταία καθίσματα καὶ τὸ λινὸ σκουφάκι καμμιὰς θυροφουῦ. Ἐγὼ καθόμιον πάντα στὴν πρώτη σειρά καὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν χαλκίων ὀργάνων.

Μπροστά μου ἀκριβῶς εἶχε τὸν παίκτη τῆς γκράν - κασας. Ἦταν ἓνας γεροντάκος κοντός, φαλακρός, ὀστεωδῆς μὲ ματογάλλια. Δὲν ἀργῆσαιε νὰ γνωρισθοῖμε καὶ σιγά-σιγά ὁ γεροντάκος πῆος θάρρος μαζὶ μου κ' ἄρχισε νὰ μοῦ λέη τὰ δικά του. "Ὅτι δηλαδὴ ἦταν διεκπεραιωτῆ; στὴ Δημαρχία, διεκπεραιωτῆς μὲ μισθὸ 1. 500 φράγκων τὸ χρόνο. Τὸν λέγαν Εὐδόξιο Ταπονιέ. Στὰ τριάντα πέντε του χρόνια, ὄστερα ἀπὸ ζωὴ διαλεκτῆ, παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα μιά κόρη φτωχὴ καὶ ἀσθενεῖα, ποῦ σὲ λίγο πέθανε, ἀφήνοντάς του ἓνα κοριτσάκι. Ἀνόθευε τὸ παιδί του, ὅσο μπο-ῦσε καλύτερα, στερομένης τῶν πάντων ὁ ἴδιος, γιὰ νὰχη αὐτὸ τὸ καλὸ του πατὴρ καὶ τὸ καλὸ του σοχοῦ. "Ὅταν γίνηκε δώδεκα χρόνων τὴν ἔβαλε σ' ἓνα ἐργαστάσιο κατασκευῆς τεχνητῶν ἀνθέων. Στὰ δέκα πέντε τῆς ἡ Ρεγγίνα ἔπιπτε φλο ἕναν ἐπιτεσιῆρ ποῦ στὰ δεκτὴ ἔφυγε κρυφὸ μὲ κίπριον ἀγνωστο κύριο. Καὶ ἀπὸ τότε, ἐκτός ἀπὸ δύο τρία γράμματα ποῦ ἔστειλε στὴν ἀρχὴ, δὲν ἔδωκε κανένα σημεῖον ζωῆς...

— Μάλιστα, κύριέ μου, δέκα χρόνια τώρα δὲν ἔχω εἰδήσεις τῆς. Θεέ μου. Συνηθίσει βέβαια κανεὶς σὲ ἄλλα, μὰ τί τὰ θέλετε, εἶνε στυγίες ποῦ νοιάζω ἓνα μεγάλο βάρος στὴν καρδιά μου. Στὸ γραφεῖο ὀπποδῆποτε, μὲ τὴ δουλειά, ἔρχομαι κανεὶς. Ἄλλα τὸ βράδυ ! Δὲν μποροῦσα νὰ βαστάξω... Στέφηνια λοιπὸν νὰ παίζω γκράν - κάσα... "Ἐτοὶ ὁ νοῦς ἀφαιρεῖται, τὸ καίξιμο δὲν μ' ἀφήνει νὰ σκέπτοιμαι τὸ κορίτσι μου... Μὴ νομίζετε ὅτι τάχω μαζὶ του, κύριε. Μ' ἀγαποῦσε πολὺ κ' εἶμαι βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη - κ' ἂς μὴ μοῦ γράζει... Ἐἶχε καλὴ καρδιά ἡ Ρεγγίνα μου... Ἄλλὰ τί τὰ θέλετε; ὄθλεγε κανεὶς πὸς κἀτι τὸ ἀνοίγερο τῶν δονάμιων τῆς τῆν ἔσπερε μαζοῦ μου... "Ὅ! ἦταν παρὰ πολὺ διοφρη... Νὰ σὰς δεῖξω τὴ φωτογραφία τῆς, νὰ δῆτε...

Καὶ πραγματὶ τὸ ἄλλο βράδυ ὁ μάρμπρα - Ταπονιέ μοῦ ἔφερε τὴ φωτογραφία τῆς Ρεγγίνας σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων. Μιά μικρὴ μυτούλα γνωρισμένη πρὸς τὰ πάνω, μικρὸ σαρκώδη χεῖλια καὶ μεγάλα ἔξυπνα μάτια - ἓνα μουράκι ἐν ὀλίγοις μᾶς μικροῦλας ποῦ ἔδειχνε ὅτι θὰ γίνη ὄραία γυναίκα.

— Εἶνε χαριτωμένη, κύριε Ταπονιέ.
— Μὸ δὲν εἶνε; Κ' ἂν τὴ βλέπατε ὅταν ἦταν 15 χρόνων ! Πὸς θέλετε λοιπὸν μὴ τόσο καλοφτιαγμένη κοπέλλα...
— Βέβαια τόσο ὄραία ποῦ ἦταν δὲν μαρποῖσε παρὰ νὰ καταλήξη ἀσχημα, κύριε Ταπονιέ.

"Ὅ μαρμπρα - Ταπονιέ πῆγε νὰ ξεραθῆ ὅτ' τὸ γέλιο σὸν ἄκουσε αὐτὸ. Τόσο νόστιμο τοῦ φάνηξε τ' ἄστετο μου !

"Ἐνα βράδυ ὁ μάρμπρα - Ταπονιέ μοῦ εἶπε :
— Ἐσπετε, ἀπόψε ἔχει ἓνα νέο νοσηρο χαριστιμένο Μιὰ ὄραία γυναίκα θὰ κἀμὴ τὴν ἐφανιάση τῆς ..
— Τὴν γνωρίζετε, κύριε Ταπονιέ;
— "Ὅ! ὄχι. Ἄκουσα ὄμως ποῦ τὸ λέγανε.

"Ἡ παρόστασις ἄρχισε σὲ λίγο. Τὸ ἐνὸ νοσηρο» ἦταν μιά μεγαλοκὴν γυναίκα, σχετικῶς παλαιά, μὰ πάντως ὄραία. Ἀλέφαντὴ κλωσὴν ἦταν ἔσορησιμένη στο στομίον τῆς κ' ἀσυκράτητὴν φαιδρότη; στὰ μάτια τῆς. Φοροῦσε τουλιέττα μὲ μεγάλο ντεκολτέ, κατακίτην καὶ φιλὰ γάντια κοκκίνα. Ἄρχισε νὰ τραγοῦδα μὲ λίγο βραχὴ φωνὴ καὶ καντοσέττα ποῦ τελειοῦνε μὲ τὸ στίχο : « Ἐκεῖνος π' ἀγαπᾷ εἶν' ὁ γκρανκασιέρης !

Συγχρόνως ἔδειχνε μὲ τὸ δαχτύλο τὸν μάρμπρα - Ταπονιέ καὶ τοῦ ἔστειλε φιλία, σκαμμένη στὰ γέλια.

Τὸ τί γίνηκε δὲν περιγράφεται. Οἱ θεαταί, ἐνθουσιασμένοι σηκωνόταναν ὀρθιοί, ἀνερπᾶνον πάνω στοὺς μπαλκῶνας γιὰ νὰ δοῦν τὸν γκρανκασιέρη ποῦ κατακόκκινος ἔξάρωνε στὴ θέσθ του καὶ ποῦ εὐχόταν νὰ μποροῦσε νὰ χωθῆ, νὰ ἔξοφανισθῆ μέσα στὴν κοιλιά τῆς γκράν - κάσας !

Στὴ δευτέρη ὄμως στροφὴ ὁ μάρμπρα - Ταπονιέ ἔγινε ἀεσφανα κίτρινος σὸν τὸ λερόν. Τὰ χεῖλια του ἄρχισαν νὰ τρέμιουν καὶ κυττοῦσε τὴ θεατρίνα μὲ παρῶξεν ἐπιμονή. Σε μιά στιγμὴ τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζη :

- Μά... μά... μά...! καλὴ εἶνε αὐτή !
- Ποιά ;
- Ἡ κόρη μου ! Ἡ μικρούλα μου Ρεγγίνα !
- Εἰστε βέβαιος ;

Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι κυττάζοντάς τὴν τώρα κ' ἐγὼ προσεκτικὰ ἀνεγνώριζα στὸ ἑναμιμένο πρόσωπο τῆς νέας ἄλλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φωτογραφίας ποῦ εἶχα δῆ.

— Τότε, εἶπα τὸν γέρο, κρέπει νὰ πάτε νὰ τὴν περιμένετε στὴν ἔξοδο.

— Μά... δὲν ἔξωο μᾶπως... Σὰς παρακαλῶ, κύριε, κάντε μου μιά μεγάλη χάρη. Ἐλάτε μαζὶ μου... αὐτὸ θὰ μοῦ δώσῃ θάρρος.

— Εὐχαριστῶς, κύριε Ταπονιέ.
— Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἐπάγημα μπροστά στὴ μικρὴ πόρτα καὶ περιμένε τὴν ἔξοδο τῶν ἡθοκοῦων.

"Ἡ Ρεγγίνα δὲν ἄργησε νὰ φανῆ στειρομένη στὸ μπράτσο ἐνὸς ἀνδρός μὲ μπότες καὶ κλωτῶτα, ποῦ φαινόταν σὸν λαϊκὸς κανενὸς μεγάλου σπιτιοῦ. Ὁ μάρμπρα - Ταπονιέ ἐπληρώσας :

- Κυρία... Κυρία...
- Τί συμβαίνει;
- Δὲν μὲ... δὲν... μὲ ἀναγνωρίζεις;

"Ἡ Ρεγγίνα τὸν ἐκτίταε καλὰ - καλὰ καί, σὸν νὰ τὸν εἶχε ἀφῆσει χὰς ἀκόμη, εἶπε ἥρομα :

- Καλὸ ὁ μαρμπᾶς !. Τί ἐπληξεις !
- Ἀμέσως ὀρχηκε στὸ λαϊμὸ του καὶ τὸν φίλησε.

— Μπαμπᾶ, σοῦ παρουσιάζω τὸν κ. Εὐγένιο, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλοὺς μου φίλους.

- Χαίρω πολὺ, κύριε, εἶπε ὁ νέος... Θέλετε νᾶρθετε νὰ πάρομνε μιά μῦρα ;
- Καὶ ἀπευθυνόμενος σὲ μένα :
- Ἄν θέλῃ καὶ ὁ κύριος νὰ μοῦ κἀμὴ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση..
- Ἄλλὰ ἐγὼ ἀπεχώρησα μὲ διάκριση...

Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ μάρμπρα - Ταπονιέ μὲ παρῶλα μὸς ἔφθασα :

- "Ἄ ! κύριε, τί καρδιά ! Δὲν ἔξερετε πόσο εὐχαριστήθηκε ποῦ μὲ ξαναβρῆκε. Πρὸ ὀλίγου ἤθελε σπῆι μου νὰ μὲ δῆ. Βέβαια δὲν ἔχει πολυτέλειες τὸ σπῆι μου. Ἀμέσως λοιπὸν θέλησε σᾶνε καὶ καλὰ νὰ μοῦ κἀμὴ ὄρω ἓνα ἀγαλλματῆα γιὰ τὸ κᾶκι. Εἶνε ἀπὸ μπροῦντ' ὄχι ἐπιχρυσωμένο καὶ παριστάνει τὸ Χριστοφορο Κολόμβο.
- Καὶ ὁ κ. Εὐγένιος ;
- Ἄ ! αὐτὸς εἶνε πολὺ εὐχάριστος, πολὺ διασκεδαστικὸς νέος. Εἶνε κ' εἰ διὰ τοῦς χαριστιμένο λευγάρι... Ἐσπερὶ τί θὰ μοῦ πῆτε... Βέβαια ἂν κατάφερονε νὰ μείνη τίμα... Γῆς τὸ εἶπα... ἦταν χέρος μου σὸν πατέρα; τῆς ποῦ εἶμαι. Μοῦ ἀπάντησε. "Ἐχεις ἄδικο ποῦ κάθεσαι καὶ χολοσκαινε; γι' αὐτὸ καὶ μ' ἀγκάλλιασε καὶ ποῦ τσίμπησε τὰ μάγουλα ὀπως ἔκανε ὅταν ἦταν μικρούλα. Τί μποροῦσα νὰ τῆς πῶ ; Ἐχει τόσο καλὴ καρδιά αὐτὸ τὸ παιδί ! Μὲ ρώτησε :

« Μῆπως σὲ στενοχορεῖ, μπαμπᾶ μου, ὅταν τραγοῦδῶ τὸ « Γκρανκασιέρη » ; ... Ἄν σὲ στενοχορεῖ νὰ μὴ τὸ ξανατραγοῦδῆσω ». Ἐγὼ τῆς εἶπα : « Ὅχι, παιδί μου, ὄχι... μὰ ποῦ εἶνε εἶσι τὸ τραγοῦδι... »
Ἡ Ρεγγίνα λοιπὸν ξανατραγοῦδῆσε τὸ γκρανκασιέρη. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ εἶπε τὸ ρεφραῖν μὲ πολλὴ χάρη καὶ μὲ τόνον κομικὸν μαζὶ καὶ τρυφερό. Κ' ὅταν μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ δαχτύλου ἔστειλε τὰ φιλιά τῆς, ὁ κ. Ταπονιέ χαμογελοῦσε κολακευόμενος.

"Ὁ Εὐγένιος ἐκνετο τὸ βράδυ δὲν ἦταν ἐκεῖ κ' ἦσιον πολὺ εὐχαριστιμένοι γιατί εἶσι θὰ μποροῦσα νὰ μείνω μὲ τὸν μάρμπρα Ταπονιέ καὶ νὰ κἀμὴ τὴν γνωριμία τῆς Ρεγγίνας.

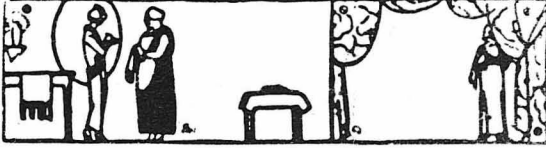
Τὴν περιμένεμα πάλι στὴν ἔξοδο. Στὸ μπράτσο τῆς ὄμως ἔσπερ-ἔνε ἓνα νεαρο, κοντούλη καὶ ἀδύνατο.

- Μπαμπᾶ, σοῦ παρουσιάζω τὸν ὀποκλήτη κ. Ἄλφρεδο, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλοὺς μου φίλους.
- Χαίρω πολὺ, κύ-

— Ἐκεῖνος, π' ἀγαπᾷ εἶν' ὁ Γκρανκασιέρης !.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΙΝΘΙΑΙ

ΑΓΓΡΙΟΠΑΠΙΣ

['Ανέκδοτο ποίημα. Δημοσιεύεται πρώτη φορά στο «Μπουκέτο»]

Στὸν σφραγὸ τὸ χινοπαρισμένον
περνοῦνε οἱ ἀγριοπαπῆς κοπάδι
σὲ τρίγωνο ἀλαφρὸ, χαριτωμένον,
καὶ πᾶν εἶς Ἀφρικῆς νὰ βρῶν τὴ χάρη!

Στοῦ βάλτου τὸ νερὸ τὸ σαπιωμένο
ποὺ οἱ πάπιες τοῦ χωριῶν βουτοῦν ὁμάδι
σηκώνουν τὸ κεφάλι ξεγνιασμένο
καὶ σκοτίζουνε ζηλόφθονα ὡς τὸ βράδι...

Ἴδιον μαρζὶ τρώει καὶ τοὺς ἀνθρώπους
καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ βάλτου· καὶ πιστεύουν
τὴ λευτεριά πᾶς θάρρουν σ' ἄλλους τόπους.

Τρώει τὸ μαρζὶ ἀκόμα—κι' ἄλλο τρίζουν—
τὰ κυπαρίσσια, καὶ εἰ' ἄδερφια τοὺς ἴπλεον·
ποὺ γίνηνκαν κατάρια κι' ἀρμενίζουν!

1927

Στέφ. Δάφνης

οι, εἶπε ὁ Ἀλφρέδος κάπως παραγμένως.

Χαριτωμένο παιδί αυτός ὁ μικρούλης υποκόρησι! Ἦσαν ὁμοίως ὁ γελιογραφία πλάσι αὐτὴ χοητὴ Ρεγγίνα.

Τὸ ἄλλο βράδυ νέες πάλι ἐμπιστευτικὲς ἀνακοινώσεις τοῦ μπαρ-
μπα - Ταπονιέ.

— Ξέρετε, ἔφραγα σπύτι της. Οἱ δύο μας—ἐγὼ κι' αὐτὴ, σὺν ἄλλοις.
Ἔχει ἕνα διαμερίσμα περιφρῶ στὴν ὁδὸν ντὲ λὺ Μπρυνέρ.
Τῆς εἶπα : «Τὶ καλά ποὺ θὰ ἦταν νὰ μένοιας μαζί!» Μοὺ ἀπάντησε : «Ὁ! Μπαμπά, αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσες νὰ γίνῃ!» Κ' ἡ ἀλήθεια εἶνε αὐτή... Ἰαντερα ἀπὸ τὸ γέλια ἤθελε ὁ μικρὸς υποκόρησι. Μοὺ πρόσφερε ποῦρα. Ἐγὼ δὲν κινιζοῦ, ἀλλὰ πῆρα ἕνα... γιὰ σῆς.

Ἄφρατα τὸν μπαρμπα - Ταπονιέ νὰ περιμένῃ μόνος τῆ Ρεγγίνα. Καὶ τὴν εἶδα ἀπὸ μακρὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα μαζί με τὸν κ. Εὐγένιο. Ὁ μπαρμπα - Ταπονιέ τοῦ εἶπανε τὸ χερί με ἐγκραδιότητα σὰ νὰ χαιρετούσε κάποιον καλὸν τοῦ φίλου...

Τὶς ἐπόμενες βραδιεὶς ἡ Ρεγγίνα ἐνεφανίσθη συνοδευομένη διαδοχικῶς ἀπὸ ἕναν ψηλὸ μελαχροινὸ κύριον, ἀπὸ τὸν κ. Εὐγένιον, ἀπὸ τὸν κ. Μιχάλην, ἀπὸ ἕνα χοητὸ κοκκινομάλλη καὶ οὕτω καθέξῃ, εἰς δύο ἑβδομάδες.

Ὁ μπαρμπα - Ταπονιέ εἶχε ἐξανακρίσῃ. Φορούσεν τώρα ἕνα καινούριον μπέλλο καὶ μὴ μὲλὲ γραβάτα της μόδας.
Δὲν μοὺ ἔλεγε ὁμοίως καὶ τίποτε...

Ἐνα βράδυ στὴν ἀρχὴ τῆς παραστάσεως ὁ θεατρῶνης ἀνήγγειλε σὸ κοινὸν ὅτι ἡ δὲς Ρεγγίνα ἦταν κωκοδιάθετη καὶ δὲ θὰ τραγουδοῦσε.

Μιά ὀλόκληρη βδομάδα πέρασε καὶ ἡ Ρεγγίνα δὲν ἐφανέρηκε στὴ σκηνή. Ὁ μπαρμπα - Ταπονιέ ἦταν περιλυτός ἕως θανάτου. Χάρης στὶς ἐπιτιμίες ἐρωτήσεως μου, σὸ τέλος, τὸν κατάφερα νὰ μιλήσῃ :

— Ἐφραγε ἡ κόρη μου κύριε !...Γιὰ ποῦ; Δὲν ἔφραγε τίποτε. Ἐκεῖνο ποὺ με θύλαβε περισσότερο εἶνε γιὰτὶ φταίω κι' ἐγὼ γιὰ ὁ, τι συνέβη. Ἐλεγε ποὺ καλὴ καρδιά—κι' ἐγὼ τὴν ἐμίλησα γι' αὐτό. Πῆγαινα κάθε μεσημέρι σὲ ἔφραγα μαζί τη. Κάθε φορα ἔβλεπα καὶ ἄπο ἕνα νέο πρόσωπο σὸ σπύτι της. Μιά μέρα τῆς εἶπα : «Παραδέχομαι τὸν υποκόρη—τὸ ἐπαγγελία σου τὸ ἀπαεῖ. Παραδέχομαι τὸν κ. Εὐγένιον (γιὰτὶ εἶχε ἀνικληφθῆ καὶ, Κύριε ὅτι πράγματι ὁ κ. Εὐγένιος ἦταν ἕνας φίλος καὶ τίποτος παραπάτω). Τοὺς ἄλλους ὁμοίως, ὅχι! Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀξιοπρεπές». Ἐ-εἶνε ὁμοίως ἐθῶμος πολὺ καὶ μοὺ εἶπε : «Μπαμπά, νὰ μὴν φτηνῶνης κρεῖ πού δὲν σοὺ σπέρουν». Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Εὐγένιος μοι εἶπε ὄρθα-κοητὸ ὅτι ἀρχισα νὰ ποὺ γίνουμαι φρότομα !...Ἦ Ρεγγίνα τὸν ἄκουσε καὶ δὲν τὸν ἔβαλε στὴ θέση του...Τότε κι' ἐγὼ πῆρα τὸ καπέλλο μου κι' ἔφραγα...Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐξαγγελία τὴν ἄλλη μέρα, καὶ τὴν ἄλλη καὶ τὴν ἄλλη. Ἐπὶ ἕξ μέρες πῆγαινα καὶ κάθε φορὰ μοὺ ἔλεγαν ὅτι εἶχε βγαί ἔξω...Τὴν ἔβριμα μέρα ἡ θυρητὸς μοὺ εἶπε ὅτι ἡ Ρεγγίνα εἶχε φραγε σὲ καθεῖτα !...Ἐλεγε δικὸ μου τὸ σφάλμα...φέρθηκα βλακώδως...ἔληθησα πολὺ μακρὸς πατέρας...
Καὶ ὁ μπαρμπα Ταπονιέ ἐπρόσθεσε με θλίβερό τὸν :

— Καλὺτερα θὰ ἦταν νὰ μὴ τὴ ἐφανέρησαι. Ἦμουνα τόσο ἡσυχός...

— Προσοχή, ἐφώνησε ἐκείνη τῆ στιγμῆ ὁ μαστρος.
Ὁ μπαρμπα-Ταπονιέ σπερσεως τὰ ματογυάλια του καὶ ἀρχισα νὰ χτυπῆ τὴν γράν-κασα τὸν σὺν αὐτομάτω...
Jules Lemaitre

Ἡ λατρεία τοῦ φετιδοῦ στὴς Ἰνδίας

Τὸ φεῖδι εἶνε μαζί με τὴν γίγγρη τὸ ζῶο τὸ ὅποιο φέρνει πραγματικὴν καταστροφὴν σὸν πληθυσμὸν τὸν Ἰνδιῶν. Οἱ Ἰνδοὶ ποὺ βρίσκουν τὸν θάνατο ἀπὸ τὰ φαρμακικὰ σιγήματα αὐτῶν τῶν ἔρπετων ὁπολογίζονται σὲ 20.000 καὶ ἄνω τὸν χρόνον. Ἀπτόσο, στὰ μέρη αὐτὰ, τὸ φεῖδι θεωρεῖται ὡς ἱερὸ ζῶο. Καὶ κατ' ἐπισπότερο μάλιστα. Τὸ ἔχον θεσποῖρησι ! Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ σπύτια στὰς Ἰνδίας, ἔχουν καὶ ἕνα ἐξημερωμένον φεῖδι, τὸν προστάτη θεὸ τους, τὸ ὅποιο τρέφουν καὶ περιποιούνται. Σὲ φρονιμάδες δὲ περιφάρειες κύνουν καὶ λειτουργοῦν στὸς ναοὺς πρὸς τὴν τῶν ἔρπετων αὐτῶν. Τάλοσ δὲν εἶνε σπᾶν νὰ δῆτε σὸ κατὼ μέρος τῶν μεγαλύτερων δέντρων τῶν Ἰνδιῶν διάφορες πλάκες, στὶς ὁποῖες ἀπεικονίζονται κουλουριασμένα ἡ ἔρπειτα φεῖδια. Οἱ πλάκες αὐτὲς εἶνε εἰδωλα καὶ ἀπειρομάτα μπερὸ στὰ ὅποια οἱ Ἰθαγενεῖς προσεύχονται—ἀδιάρρο ἀν τὰ ἔρπετὰ αὐτὰ τοὺς θεκατίζουν κάθε μέρα !...

Καὶ ἡ λατρεία τοῦ Βαδιδού

Ἡ χώρα στὴν ὅποια κατ' ἐξοχὴν διατηροῦνται ἀκόμα λείψανα τῆς παλαιᾶς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας εἶνε πάλιν αἱ Ἰνδία. Ἡ δραχμικὴ θρησκεία ἡ ὅποια εἶνε φυσικοκρατικὴ, ὅπως ὅλες σχεδὸν οἱ ἀρχαῖες θρησκείαι, ἔχει θεσποῖρησιν τὰ ζῶα.

Ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, οἱ Ἰνδοὶ λατρεῖσιν ἰδιαίτερος τὰ κερασοφόρα. Ὅπως οἱ Αἰγυπτῶτες προσκυνούσανε στὴν ἀγέλαδα τὴν προσωποποίηση τῆς Ἰαῖδος, ὅπως οἱ Μίνωες, οἱ Ἑλλήνες, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀλάτουν τὸν ταυρὸ ἔτσι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν θεσποῖρησιν τὸ δῶδι, τὴν ἀγέλαδα καὶ τὸν ταυρὸ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγέλαδα συμβολίζει κατὰ τὴ γνώμη τους τὴ θεματοσργικὴ δύναμη τῆς φύσεως, αὐτὴ κατῆγε καὶ τὴν ἐθελότερη θέση τοῦ δραχμικικοῦ θρησκευτικοῦ πάνθεου.

Τὰ δῶδια καὶ ἡ ἀγέλαδες εἶνε ζῶα ἱερὰ στὰς ἀχαιεῖς Ἰνδίας. Οἱ Ἰνδοὶ τὰ δάξουν μέσα σὲ κλιθεῖς πολὺ καθαρωτέρας κι' ἀπ' τὴς δὲς τους καὶ τ' ἀφῆσιν νὰ περιφέρουσαι ἐλευθέρως στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά. Κάθε δὲ πιστὸς Ἰνδὸς προτιμᾷ νὰ φῆ ἀναμμένα κάρβουνα παρὰ ν' ἀγγίξῃ σὸ σπύτι τοῦ κρέας ἀγέλαδος ἢ βοιδιοῦ...

Μικροσκοπικὸ ὄρασκον

Οἱ συλλογὲς διαφόρων σπαγιῶν ἀντικειμένων εἶνε σήμερὰ πολὺ τῆς μόδας. Ἡ μανία ὁμοίως αὐτῆ εἶνε παλαιότατη. Μικροσμο μάλιστα νὰ ποῦμε πὸς ἄλλους ἐπιλοκοῦν στὶς ἀγορὰς πράγματα ἀφαντάσως σπᾶν καὶ περιεργα. Σὰρ ἀναβέρουσι μερικὰ :

Στὰ 1687, ἕνα κωκοῦτσι κεραισοῦ ποηλθῆθηκε στὴ Πρωσσία 7.500 φράγκα. Καὶ ὁ λόγος; Ἀπλοῦστατα τὸ κωκοῦτσι αὐτὸ εἶχε χαρὰγμένα ἄπατω του — με γραμμικὲς λεπτοτάτες ἀλλὰ ἀδιάρκτες — τὰ κεφάλια 120 (ἐκατὸν εἰκοσι) ἀποκρατόρων βασιλείων καὶ διασημῶν προσωποκτικῶτων...

Τὸν περασμένον αἰῶνα, ὁ ὄερ Μίστερ Μονταφόρο, ἕνας πλουσιώτατος διομηχανὸς εἶχε κηροῦς στὴν Ἰερουσαλήμ ἕνα σπύρι σπύρι πάνω σὸ ὅποιο ἕνας πιστός καὶ ὁμοροντικὸς Ἑβραῖος καλλιτέχνης εἶχε χαρὰζει μὴ προσωχῆ ἀπὸ 250 γράμμανα !... Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ κωκοῦσχῆγμα ὁ Μονταφόρο τὸ εἶχε παντα φυλοχῶ σὸ σπύτι του. Μετα τὸ θάνατό του τὸ πῆραν οἱ κληρονόμοι του, μὲ ἕκτοσε ἀγορεύεται ἡ πύχη του.

Καὶ στὸ ἄγιον ὄρασκον ἐρίσκονται ἄφημερα πολλὰ σπύρια σπυριοῦ πάνω στὰ ὅποια εἶνε γραμμῆμον ὀλόκληρο τὸ Πιτσιεῖσμον, ἀπὸ ὁμοροντικῶς μοναχοῦς ποὺ ἐργάσθησαν μὲ τὸ μικροσκοπικὸ γιὰ νὰ τὰ καταφέρουν.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ο ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟΣ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΣΜΟΣ

Κάποιος Γάλλος μαθηματικὸς ἀνεκάλυψεν ἕναν πρωτότυπον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ὅλος ὁ κόσμος ἠμπορεῖ νὰ κέρη εὐκολώτατα καὶ μὲ τὸ μινυλο τὸν μόνον, χωρὶς χηρετὶ καὶ κολύβη, ἕνα πολλαπλασιασμὸ μὲ δύο ψηφία.

Ἰδοὺ ἡ μεθόδος του : Ἀς υποθέσωμε τὸ 17 μὲ 14. Προσθέτομα τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο ἀριθμοὺς μὲ τὶς μονάδες τοῦ ἄλλου. Δηλαδὴ 17+4=21. Πολλαπλασιάζουμα μὲ τὸ 10, δηλαδὴ βάζουμα ἕνα μηδενικὸν ἢ ἔχουμα 210. Σ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ προσθέτομα ἔπειτα τὸ πολλαπλασίον τῶν δύο μονάδων δηλαδὴ 4x7=28 καὶ ἔχομα 210+28=238, τὸ σπύσιτὸ δηλαδὴ πολλαπλασιασμὸ τοῦ 17 μὲ τὸ 14.